SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 162/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. B., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného úradu Košice I, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. G 98/09928/8-Hk zo 17. novembra 1998 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 S 313/01-13 z 13. februára 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2003 doručená sťažnosť Ing. J. B., K., (ďalej len „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného úradu Košice I, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva (ďalej len „okresný úrad“), č. G 98/09928/8-Hk zo 17. novembra 1998 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S 313/01-13 z 13. februára 2002.

K porušeniu uvedených ústavných práv došlo podľa tvrdenia navrhovateľa nasledovným skutkovým stavom. Ing. J. B. – Stavebná firma B. v roku 1998 kúpil od Telovýchovnej jednoty Slávia Technickej univerzity Košice telovýchovné a športové zariadenie – lyžiarsky areál nachádzajúci sa na pozemku parcelné č. 6977/1, katastrálne územie Košice – Sever (ďalej len „parcela“). Rozhodnutím okresného úradu č. G 98/09928/8-Hk zo 17. novembra 1998 (ďalej len „rozhodnutie“) bola parcela vydaná reštituentom S. B. a MUDr. Z. G. Navrhovateľ 11. decembra 2001 napadol rozhodnutie žalobou podanou krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 4 S 313/01-13 z 13. februára 2002 (ďalej len „uznesenie“) jeho opravný prostriedok odmietol. Navrhovateľ tvrdí, že o vydaní parcely reštituentom sa dozvedel až z výzvy na odstránenie vleku.

Navrhovateľ tvrdí, že proti uzneseniu sa bránil ešte podaním adresovaným Krajskej prokuratúre Košice zo 14. mája 2002 a podaním adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zo 17. septembra 2002. Generálna prokuratúra podanie navrhovateľa zo 17. septembra 2002 vyhodnotila ako opakovaný podnet a pod č. k. VI/2 Pz 393/02-10 ho 31. októbra 2002 odložila. Toto odloženie bolo navrhovateľovi podľa jeho vlastného tvrdenia doručené v novembri 2002.

Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho v sťažnosti označených práv rozhodnutím a uznesením, rozhodnutie a uznesenie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk a náhradu trov konania.

Zároveň sa domáha vydania predbežného opatrenia, ktorým by ústavný súd prikázal reštituentom zdržať sa akéhokoľvek nakladania s parcelou, uložil Katastrálnemu úradu v Košiciach, Správe katastra Košice I, nemeniť zápisy práv k nehnuteľnostiam v evidencii nehnuteľnosti na liste vlastníctva č. 13364, parcele č. 6977/1 katastrálneho územia Košice - Severné mesto a nariadil okresnému úradu prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 20 C 1374/010.

Navrhovateľ žiada ústavný súd o uznanie lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, čo ústavný súd vyhodnotil ako žiadosť o odpustenie zmeškania dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy stanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Túto žiadosť navrhovateľ odôvodnil trvaním porušenia jeho práv v momente podania sťažnosti, prebiehajúcim iným súdnym sporom o odstránenie jeho telovýchovného a športového zariadenia a neexistenciou iných prostriedkov ochrany jeho práv.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúmal aj to, či nie je podaná oneskorene.

Navrhovateľ si bol vedomý, že prekročil dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a preto požiadal ústavný súd o jej odpustenie. Ústavný súd však nemá zákonnú možnosť odpustiť zmeškanie lehoty pre podanie sťažnosti. Ustanovenie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde dovoľuje ústavnému súdu odpustiť z dôvodov hodných osobitného zreteľa len nevyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon navrhovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, ale nie zmeškanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Žiadny spôsob určenia začiatku dvojmesačnej lehoty pre podanie sťažnosti v danom prípade nevedie k záveru o jej dodržaní. Od vydania uznesenia uplynulo obdobie viac ako rok. Od vydania rozhodnutia uplynuli 4 roky. Dokonca od oznámenia generálnej prokuratúry o odložení navrhovateľovho opakovaného podnetu (č. k. VI/2 Pz 393/02-10) uplynulo viac ako pol roka. Pritom v záujme právnej istoty musí ústavný súd za začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti pokladať uznesenie. Preto je sťažnosť podaná oneskorene. Oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval navrhovateľa na odstránenie iných vád jeho podania včítane ustanovenia právneho zástupcu.

Vzhľadom na odmietnutie navrhovateľovej sťažnosti pre oneskorenosť je bezpredmetné zaoberať sa jeho návrhom na vydanie predbežného opatrenia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003